

ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA
NOVO MESTO

PARTIZANSKEM POHODU V KUMROVEC

KUMROVEC št. 3
26.8.1956

GLASILO DOLENJSKEGA ODREDA NA

PUŠČICA

Ali se spominjate puščice obrnjene navzdol? Vprašajem in klicajem po lanskem tekmovanju na zletu ZTS v Ljubljani. Takrat so nekateri vneti člani RGTja zagotavljali, da bo čez leto dni puščica obrnjena navzgor. Res so se voči letos več pripravljali za tekmovanje kot lani, le premalo vztrajno in preveč enostransko.

Gotovo se spominjate, kako porazen je bil rezultat majskih tekem v signalizaciji na Rupeč vrhu. Od tedaj so posebno dekleta mnogo vadile v signalizaciji in uspele so - vsa tri prva mesta do si priborile.

Da smo uspeli tako prodorno zmagati letošnjo mnogoboju, je precej tudi zasluga onih, ki se se še manj pripravljali kot mi. To nikakor ni vzpodbudno za naš rod.

Doseči prvo mesto je lažje, kot obdržati ga. To so letos okusili člani RTH in isto bomo okusili mi prihodnje leto, če ne bomo prelo vsega leta odpravljali napak, ki smo jih opazili pri naših tekmovalnih skupinah in se izpopolnili tam, kjer smo še šibki. Posebno ranjka večjemu delu našega članstva telesne odpornosti.

Tekmovali ste borbena, a vendar športno. zato vam z veseljem častitam k uspehu, obenem pa izrazim željo, da bi ostali tudi kot zmagovalci pravi taborniki, ponosni, a vendar skromni in tovariški.

S.J.

Dostaja KUMROVEC

Proti železniški postaji se vije delovna četa Dolenjskega odreda, ki gre na delo na progo. Pri Sotli se uotavimo, lopate zažvenketajo, krampi se zajedejo v mehko ilóvico, žale se vale raz nasip.

Dvajset mladih teles se zažre v nasip. Sonce se v obraz, peče, prisiska v napete hrbte.

Mimo pripelje traktor olono vozičkov. Kolona se ustavi, traktor ne more ogromne teže.

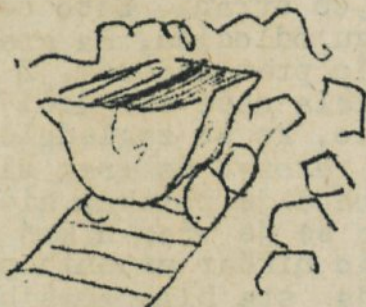
"Guraj" tuli komandir. aženemo se proti vozičku, kite se napno kot strune, mišice drhte, koleba zaškripljejo in mali vlak se premakne...

Zopet zapojejo lopate, roke neumorno iščejo prijem na ogromnih skalah, tilniki se dvigajo, sklanjačo... Delovna moč počasi popušča, izmučeni taborniki s polnimi pljuči zajemajo zrak. Delali smo komaj dobri dve uri, toda delali smo tako navdušeno, da smo bili vsi mokri. Da ne omenim nekih ubogih "okamenelih sester", ki so kar popadale na razrito zemljo.

Vračamo se veseli, da smo sodelovali pri izgradnji obsotelske železnice in, da smo vsaj malo pomagali naši Armiji pri tako velikem delu!

Sivi sokol

OZRIMO SE!

strpno pripravljane za pohod, sestanki za tavljanje ekip in treningi na raznih kon - Novega mesta, nato pa od podjetja do podjetja za podporo naši poti. Dnevi so prekrasni, toliko je dela. In kako naj bo človek, ki je tudi član teh sedaj tako agilnih taborov, ob strani. Zato sem se kljub tehtnemu slogu odločila, da grem z njimi. No, pa naj malo presenečenja. Z Majo in Marjeto sem čakala naše v Bušehi vasi. Vodnicam ekipam, ko so zagledale nove moči, bomo vsaj imeli rezervo za vsak slučaj.

Pohod je potekal sicer po določenem planu, vendar se je včasih kaj zataknilo, vendar pa bilo nikdar usodnih posledic. Kosilo ali večerja sta bila včasih malo kasneje, večkrat pridvi kolesarjev - naše elitne čete! Pono je sicer kolesariti, ampak nekako niso bili preveč zadovoljni, ker so morali ogromno trpeti, da so našli prostor za bivanje in za novo trpljenje in delo - uskanje suhljajev in postavljanje šotorov. Godrnjali so, imajo le prva mesta na tekmovanju.

Čeprav je bilo za pešce najtežje, so najraje gaj tarnali. Bilo je polno žuljev, zato so mnogi precej kilometrov prehodili bos, saj se podplati privadili tudi drobnemu cestnemu pesku, čeprav je bilo mnogo prijetneje, njih je pot vodila po travnatem ali celo novitem svetu.

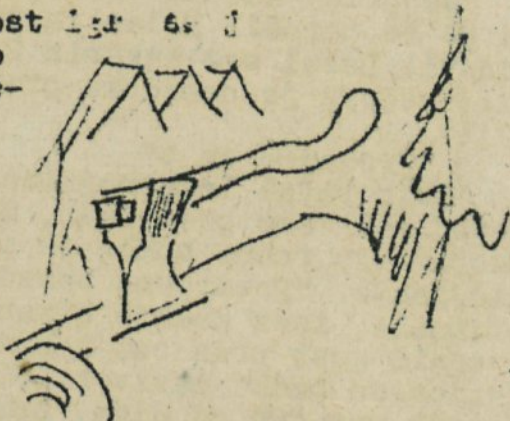
Zadnji dan pohoda pa je nastala nekaka živčnost, ki je prišla do izraza ob prihodu na novo mesto na zletnem prostoru. Še malo - pa bi si moški in dekleta skočili v lase. Saj to je razumljivo. Dokler smo bili na pohodu so stalno ime naloge, novi kraji zaposlili vsakega v misli, da ni čutil ne utrujenosti, in ni bilo
(nadalj. na 6.strani)

OB ŠOTORIH ...

Morda kdo od vas sestavlja zbirko tabornih iger? Če gas slučajno dnevna skrbi toliko zaposlijo, da ne more pregledati vseh dogodkov v taboru, mu moram pomagati. Gotovo vsi poznate razne vrste nožkanja. Zelo inteligentna igra, ki pa vendar še zastaja za novo - s sekirami. Primitivno obliko te vrste igre je bilo opaziti v zadnjih letih pri naši mladini. Igra s sekirami v današnji obliki pa je pravzaprav za višje razvite ljubitelje narave,

Ali je mogoče misliti lepšo priložnost kot ravno to - na IV. zletu. Dan na dan se vrata vrstijo tekmovanja. Po postavljanju šotoplov se ekipe zberó in začne se premetavanje. Samo igro je pravzaprav težko opisati, ker je vsota enega samega zamaha ter nešteti salt in vijakov. Uspeh je dosežen, če se rezilo ob pristanku zarije globoko v zemljo.

Priljubljenost igre se je močno povečala ob zamenjavi zemlje z lepo rastočimi debli. Žal pri ZIS letos še ni razpisa za to tekmovanje. Kot opazovalec bi vsaj enkrat lahko prisodil prvo mesto ekipi, ki trenira na drevesu pri gospodarskem šotoru Jeklarjev.

SNEŽEK

KOCIJA VINOGRAD

13. oktober 1944. Četniki v neurejenih kolo-
nah beže iz vasi. Nama z Milanom je bilo nai-
čeno, da opazujeva njihov premik. Vedeli smo
da se jih bo veliko poskrilo in bodo kasneje
prilezli na svetlo, ko bo glavni vihar mimo.

Sestretni gospodarjev sin nas je obvestil,
se v njihovem vinogradu, v hramu, skrivajo
trije četniki. Milan je kar poskočil.

"Greva!" je zakričal in bil že na pragu.
Vsa moja prigovarjanja in svet, da bi najprej
obvestila terence niso nič pomagali. Skoraj
tekla sva. Imel sem pištolo "Vis" on pa dve
bombi. Zdelo se mi je res preveč tvegano saj
dva zelenca proti trem četnikom ne moreta do-
sti pomeniti. Toda predno sem utegnil spet ka-
ziniti, sva bila že v vinogradu...

Pred zidanico sva zaslišala nagle korake
in takoj nato so se zaloputnila vrata.

"Če pride kdo na vrata, ti kar streljaj!
mi je še naročil Milan in že ga ni bilo več
videti. Ležal sem kakšnih 20 m od vrat. Ti-
šino večera je nenadoma pretrgal Milanov kli-
klic:

"Predajte se!"

Dolg rafal iz strojnice je bil edini od-
govor. Bil sem prepričan, da ne bova uspela.
Eksplozija ročne bombe je prekinila moje raz-
mišljanje. "Pozdravna beseda iz strojnice je
utihnila, izza zadnje strani hiše pa se je dvo-
dvignil gost prah pomešan z dimom. Vrata zi-
danice so padla navzven in skozi je prišel
četnik ves črn od dima. Sprožil sem in seve-
da zgrešil ...

Toda zadostovalo je in četnik se je usta-
vil z dvignjenima rokama. Za njim je prišel
še Milan. Zadnja stena je bila podrta na -

(nadaljevanje s prejšnje strani)

vnoter. V zidanici je ostala samo strojni-
onadva pa sta pobegnila.

Tema je bila že, ko nas je na poti v vas
stavil oster "stoj!". Četnik je mislil, da
njegovi in nim je stekel naproti. Udarec
kopitom ga je zbil na tla. Bili so naši trije
je terenci, ki so prihiteli po strelih
gledat kaj se je zgodilo. Najina akcija je
la končana...

Za sabo pa sem moral hočeš-nočeš vso pot
slušati jezno godrnjanje Milana:

"Polž,...previdnež...zaradi tebe sta nama
rugadva ušla!" Jeza pa je bila pravzaprav
operjena drugam - terenci mu namreč niso
ustili strojnice, ker tudi sam niso imeli
primerne orožja za večje akcije.

PRIJEM

oo

OZRIMO SE . . . . . časa za kakršnakoli
nadalj. s 3.str.) nesoglasja. Ko smo se u
ustavili, pa se je u
rujenost pokazala v pretirani občutljivosti.
No, pa je hitro minilo in v složi smo pričakovali
kovali novih dni prihoda ostalih tabornikov in
četka tekmovanj.

Tako je naš pohod uspel, disciplina je bil k r d
ila kar dobra in naši mladi voditelji so po-
kazali, da so sposobni pripraviti in izvesti
tudi take akcije, Toda, ne, prevzemite se, kaj-
ti včasih je pa le dobro vprašati ali spreje-
kak svet starejših.

UČKA

SREČANJE

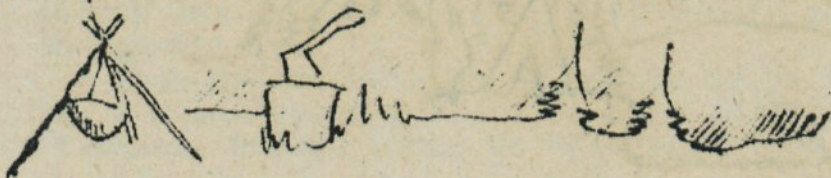
1. Gorenjski odred se je povzpел na vzpetino, od koder se je odpiral pogled na okoliške vasi. Naš vodnik, star borec, nam je dal zadnja navodila za nadaljno pot in se poslovil.

Odred se je razcepil. Ojačena predhodnica se je odpravila po kolovozu proti vasi Buče, glavčina pa je po stezi prodirala proti Vranski gorici. Prehodili smo komsj slabih 150 ko nam javi predhodnica, da prodira desno od nas večja skupina tabornikov, katerih doslej še nismo opazili. Signalisti so takoj vzpostavili zvezo. Bil je Primorski odred. Povebili smo jih naj se nam pridružijo, toda naš predlog so odklonili. Iz petdesetih mladih gurl je zoril trikratni "zdravo!", vendar ni še utihnil zadnji odmev našega pozdrava, ko smo ga ponovili. Potem smo čakali odgovora in ne zaman. Primorski odred nam je gromko odzdravil.

Zopet smo se odpravili z željo, da pridemo čimprej v Kumrovec.

Malo nižje se je odprl pogled na sosednjo skupino in tedaj smo zagledali primorske tabornike, ki so se naglo spuščali po pobočju. Še enkrat smo se pozdravili. Potem smo srečali ponovnota odred šele v Kumrovcu. To srečanje je bilo prav tako bežno, toda čutili smo, kako se nam vračajo moči, saj smo videli, da nismo sami na tej poti, ki je zahtevala od marsikoga mnogo volje in samopremažovanja.

MIHA

Generalni tajnik ZTS je imel nalogo, da opravi diplome za najboljše ekipe v taniškem mnogoboju. Ker so Novomeščani rali dobiti kar devet teh papirjev, jnik pa je šele v nedeljo zjutraj ugovil, da so še vse diplome prazne. Obrnil je do predstavnika RGT in predlagal : "Kaj če bi vam napisali kar skupno diploma za vsa ta mesta ?"

ooo

Bilo je tik pred signalizacijo v enih skupin. Tekmovalci so še zadnji minute zbirali kompase, svinčnike in podobno. Eden je prosil za uro, da bi lahko kontroliral koliko časa bodo te, pa ga je nekdo ocvrl :

"Kaj boste vi z uro, raje koledar s ročaj vzemite !"

ooo

Pa pa je povedal nekdo pri tabornem roju : Bila je nesreča, da se je peljal pod prometni minister v vlaku v zadnjem vagonu. Gospoda ministra je seveda močno prebravalo. Čez dva dni je izšel zakon, s katerim so na vseh vlakih prepovedani rojni vagoni ...

oo

Tiska ŠPELCA - partizanska
tehnika Dolenjskega odreda.

oo

CENA : 5.-DIN